

Peter Lindforss lyriska återkomst

NÄR JAG JOBBADE MED den unglitterära tidskriften Den Blinde Argus 1987–1995 så var det i första hand unga, oetablerade poeter vi publicerade. Men bestämningen ”unglitterär” hade inte bara med ålder att göra. Det handlade också om att lyfta fram förebilder och traditioner som var mer eller mindre osynliga, underrepresenterade, i den tid vi själva verkade i.

En del av dessa för mig saknade poeter, som jag tyckte borde uppmärksammas mera i samtiden, hade debuterat under 70-talet. I egenskap av subjektiva romantiker-lyriker hade de sköljts undan från offentligheten av postmodernismens framträdande och i flera fall blivit av med sina bokkontrakt. Eller så hade de bara tröttnat tillfälligt på att göra sina röster hörda och försvara sina positioner.

Peter Lindforss var en av dessa orättvist undanskymda lyriker som hade debuterat på eget förlag via Författares Bokmaskin med *Vykort från sjuttioalet* (1976). Även uppföljaren *Krigets barn* året därefter gavs ut på Författares Bokmaskin. Därefter togs hans författarskap upp av bokförlaget Rabén & Sjögren som gav ut den stora diktsamlingen *Resa med Cortez* (1979). Ännu ett par diktsamlingar, *Luckor av ljus* (1981) och *Personliga rutiner* (1984) gavs ut.

Därefter blev det tyst förutom översättningen av Cohen-boken *Nådens bok* (1987). När jag tog kontakt med Peter på vinst och förlust för att be honom om dikter till Den Blinde Argus, var han redan borta från samtidsdiskussionen. Jag som älskade tonen hos hans författarskap, hur han drev en egen linje trots samtidens förvecklingar, och just därigenom bevarade sin aktualitet för framtiden, ville helt enkelt efterlysa honom och få höra hans röst igen.

Gensvaret var uppmuntrande. Peter skickade nästan med vändande post tio nyskrivna och tidigare opublicerade dikter, som vi publicerade allihop i ett nummer av Den Blinde Argus (nr 15–16/1988). Peter har senare berättat att han vid det tillfället i sitt liv nästan hade slutat skriva. När han nåddes av mitt brev satte han sig och skrev tio nya dikter rätt upp och ner under en natt. Han hade aldrig trott att vi skulle publicera samtliga.

Peter har en förmåga att, när han uttrycker sin personliga tematik, också nå ut och liksom i förbigående få något sagt också om de större sammanhangen. Den förmågan har han bevarat. När han efter minnes- och vänskapsboken om Leonard Cohen, *Mannen som förstörde mitt liv* (2007) som jag skrev om på Argus-bloggen, återkom och började skicka nya dikter och texter till mig hade något hänt. Han hade utvecklats vidare, skalat ner dikterna till en än större enkelhet och angelägenhetsgrad. De nya dikterna handlade enbart om de stora frågorna, livet, ensamheten, kärleken och döden. Förutom politiken som kunde komma in i allt detta, och nej, jag talar inte om partipolitik utan humanistiska ställningstaganden. Samtidigt var dikterna enkla, bitska, kärleksfulla och slående. Jag började publicera en strid ström av dem på Argus-bloggen men dikterna fortsatte att komma och så småningom insåg vi att de var värda att samlas i diktsamlingsform. Det här är ett litet urval.

Dikterna är skrivna i huvudsak mellan åren 2009–2012, de engelskspråkiga av dem är samtliga lästa och bedömda av Peter Lindforss mest kärleksfulle läsare, Leonard Cohen.

Andreas Björsten

Jag är femtiosju år gammal
jag borde leva
den övre medelålderns
medelklassliv
Jag borde föreställa mig
saker som min sextioårsdag
mina barnbarns studentfester
den där sommardagen
då min hustru plötsligt fick en stroke
Jag borde njuta av livet och inte sitta och längta
efter ännu en lina, ännu ett glas Amarone

Spela "The Slider" en gång till
och se hur lång tid
det tar för mig att dricka mig riktigt full

Jag går som på glas
i mina nyktra vänners närvaro
Jag är så jävla rädd att de ska försäga sig
och närma sig det landskap jag lever i
och närma sig det landskap jag flydde från
och närma sig det landskap de själva lever i

På vägen hem
blir jag attackerad
av fyra påtända skitungar

Jag slår ner två av dem
med min käpp med silverkrycka
De andra två sprang som om fan var efter dem

Spela "Visions of Johanna" en gång till
till en sång som den blir jag riktigt full jävligt snabbt

JULDIKT

Varje jul
utför jag samma ceremoni

Jag inhandlar 1 flaska Jack Daniels
och 8 flaskor Amarone rödvin

Till detta äter jag Apfenzeller ost
85% mörk choklad
och röker 4 cigarrer av varierande sort

Mellandagarna tillbringar jag i sängen
Med iskallt vatten och valium

Lagom till nyår börjar jag promenera
fasta och meditera igen

Jag är inte någon vidare
sympatisk människa
Kan jag såra någon
så gör jag det
Jag gråter inte
när en nära anhörig dör
Beröm har aldrig intresserat mig
För det mesta
vill jag bara bli lämnad i fred
och sitta på kammaren och hata
inte någon speciell person
bara sådär i största allmänhet
som när det känns gott att avsky
Jag är inte någon vidare
osympatisk människa
det finns till och med de
som uppskattar mig
Ibland ser jag en katt eller ett barn
som blinkar åt mig
Då blinkar jag tillbaka i samförstånd